

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobců: a) N. S.

b) S. B.

oba zastoupeni advokátem JUDr. Radimem Kubicou, MBA
sídlem Ó. Lysohorského 702, 738 01 Frýdek- Místek

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: 1) **TOSAN Park a. s.**

sídlem Václavské náměstí 837/11, 110 00 Praha 1

zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Lichnovským

2) CETIN a. s.

sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

3) Občanské sdružení Střítež- za zdravé životní prostředí, z. s.

sídlem Střítež 249, 739 59 Střítež

4) Dial Telecom, a.s.

sídlem Křižíkova 36a/237, 186 00 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2019, č. j. MSK 151727/2018 ve věci
stavebního povolení

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osobám zúčastněným na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou doručenou soudu dne 1. 11. 2019 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2019, č. j. MSK 151727/2018, kterým byla zamítnuta odvolání žalobců a) a b) a dále S. N., Mgr. E.F. a spolku Občanské sdružení Střítež-za zdravé životní prostředí proti rozhodnutí Obecního úřadu Hnojník ze dne 29. 6. 2018, č. j. OH/01527/2014/SÚ/Fi ve věci stavebního povolení pro stavbu „Průmyslová zóna Horní Tošanovice“ na pozemcích parc. č. 303, 313, 328, 331/8, 337, 347/14, 347/21, 347/22, 348/1, 351, 779/1, 782/3 a 784/1 v k. ú. Horní Tošanovice.
2. Žalobci v žalobě vymezili tyto žalobní body:
 - 1) Nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost výrokové části napadeného rozhodnutí žalobci spatřují v uvedení účastníka řízení společnosti TOSAN park a.s. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení 1“) jak v záhlaví, tak v samostatném výroku rozhodnutí. Není zřejmé, z jakého důvodu žalovaný takto specifikoval účastníka řízení bez následného odůvodnění samostatného výroku. Z rozhodnutí není zřejmé, komu a na základě jakých skutečností přiznal správní orgán postavení účastníka.
 - 2) Dále žalobci rozporovali vymezení okruhu účastníků řízení v obou stupních stavebního řízení. Správní orgány nevzaly v potaz svou povinnost stanovit okruh účastníků s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů

spojených především s vytápěním jednotlivých objektů, provozem vzduchotechniky a dopravními aspekty. Žalovaný srozumitelně nezřejmí, proč za účastníky řízení nejsou považováni obyvatelé obce Horní Tošanovice žijící v domech v blízkosti plánované průmyslové zóny a současně nedaleko nájezdové větve dálnice D 48 (viz. bod 11 žaloby).

- 3) Žalobci vyjádřili nesouhlas s doručováním písemností veřejnou vyhláškou, jelikož nebylo povinností vlastníků pozemků pravidelně sledovat úřední desku obce. V původním řízení žalovaný sám vyhodnotil okruh účastníků řízení jako úzký, aniž by argumentoval v tom smyslu, že další vlastníci dotčených pozemků se mohli s řízením seznámit prostřednictvím úřední desky. Správní orgány ignorovaly požadavek tzv. dobré správy, neboť okruh účastníků řízení měl být vymezen širěji. Vzhledem k rozsahu předmětné stavby měla být rovněž zvolena jiná forma doručování než prostřednictvím veřejné vyhlášky.
- 4) Nepřihlédnutí k námitkám žalobkyně a) žalovaným s odkazem na zásadu koncentrace řízení bylo nezákonné a v rozporu s ustanovením § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Dle judikatury správních soudů musí správní orgán k námitce přihlédnout i po uplynutí lhůty, pokud je v ní namítáno porušení kogentního právního předpisu hmotného nebo procesního práva, pod což námitka neexistence platného zmocnění stavebníka pro správní řízení spadala.
- 5) Žalobci spatřují rozpor mezi územním rozhodnutím a projektovou dokumentací tvořící podklad napadeného stavebního povolení co do změny objektové skladby povolené stavby, když původní objekt 26 byl rozdělen na dva stavební objekty a dále na valy. Žalovaný tento postup v rozporu s § 111 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) aproboval. Dle žalobců je na místě provést buď nové územní řízení o umístění pozměněné objektové skladby, anebo změnu objektové skladby v rozhodnutí o stavebním povolení.
- 6) V odvolacím řízení došlo ke změně počtu a rozmístění kotlen (kotlů), aniž by tato změna a její dopad byly podloženy novým odborným posudkem, což je v rozporu s podmínkou územního rozhodnutí, která stanovila, že počet kotlů a jejich výkon musí být v souladu s odborným posudkem č. E/1912/2007/01 a případná změna se bude opírat o nový posudek. Změny v projektové dokumentaci ohledně rozdělení původních zdrojů tepla na několik menších s nižší spotřebou jsou ze strany stavebníka koncipovány účelově tak, aby se staly podlimitními a stavebník se tak vyhnul povinnosti zajistit zpracování odborného posudku podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Konstatování odboru životního prostředí krajského úřadu jako dotčeného orgánu státní správy není ničím podloženo, jedná se o pouhou domněnku bez opory ve spisu.
- 7) Žalovaný pochybil při povinnosti zabývat se zajištěním příjezdu ke stavbě a včasným vybudováním technického, případně jiného vybavení vyžadovaného zvláštním právním předpisem k řádnému užívání stavby po jejím dokončení. V nově upravené projektové dokumentaci je uvedeno, že vrátnice a propojovací chodník v severní části průmyslové zóny směrem k autobusové zastávce, jež nebyly předmětem územního rozhodnutí, již dále nebudou předmětem žádosti o stavební povolení, nýbrž o nich bude rozhodováno v samostatném řízení. Takové řízení však nemusí být realizováno v řádu několika let a bez

vrátnic, objektů pro vjezd a výjezd do průmyslové zóny a propojovacího chodníku nemůže stavba fungovat v souladu s platnou legislativou a naplňovat účel vytyčený stavebním povolením.

- 8) Žalovaný povolil stavbu čistírny odpadních vod (dále jen „ČOV“), jež vyžaduje samostatné speciální stavební povolení věcně a místně příslušného vodoprávního úřadu. ČOV se má skládat z vlastní čističky a čerpací stanice, což je podzemní objekt o průměru 2,5m. Čerpací stanice se má dále skládat ze stavby (domu) o rozměrech 7,5 m x 10,75 m, kdy se má jednat o zděný přízemní objekt s plochou střechou, který zahrnuje provozní místnost, sklad s dílnou, velín, šatnu s WC a sprchou. O nadzemní části ČOV mělo být dle žalobců rozhodnuto speciálním vodoprávní úřadem. Žalobci vytýkají správnímu orgánu nedostatečnou věcnou příslušnost k rozhodování o vodním díle, což způsobuje nicotnost rozhodnutí.
- 9) V řízení nebylo spolehlivě prokázáno, že realizací povolovaných staveb nedojde k neoprávněnému zásahu do krajinného rázu. Na základě vydaných závazných stanovisek žalobci vyvozují, že nebyl dán po právu souhlas se zásahem do krajinného rázu. Nesrozumitelnost argumentace žalovaného je spatřována na str. 25 napadeného rozhodnutí, kdy odkazuje na koordinované stanovisko Magistrátu města Frýdku- Místku ze dne 3. 11. 2016, podle něhož k dotčení zájmů chráněných zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) dojde.
- 10) Žalobci nesouhlasí s vypořádáním otázky dopadu hluku z povolovaných staveb. Závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 7. 12. 2018 stanovilo podmínky, jež musí být splněny před zahájením výstavby, zejména podmínku dokončení a uvedení do provozu stavby „Úprava silnice v Horních Tošanovicích v úseku statek- MÚK R48 a protihluková opatření“. Žalobcům není zřejmá faktická vymahatelnost podmínek, tedy jakým způsobem žalovaný zajistil jejich dodržení a jakým způsobem bude reagováno v situaci, kdy realizace stavby bude zahájena dříve, než bude do provozu uvedena stavba „Úprava silnice“. Odmítnutí provedení nové hlukové studie zohledňující aktuální stav považují žalobci za libovůli správních orgánů. Veškeré propočty hluku z platné hlukové studie z října 2016 jsou neaktuální vzhledem k trvajícím nárůstu dopravního zatížení v dané lokalitě. Žalovaný se s těmito námitkami nevypořádal a pouze odkázal na závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 7. 12. 2018.
- 11) Dále je napadán účel stavby, kterým má být dle závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 7. 12. 2018 „skladování a montáž automobilových komponentů a součástek, elektronických součástek pro automobilový průmysl a jejich expedice“. Žalobcům není zřejmé, zda bude účel dodržen, když průmyslová zóna je veřejně nabízena potencionálním zájemcům prostřednictvím internetových stránek. Pokud se v technické zprávě k povolované stavbě uvádí, že účelem stavby bude „lehká průmyslová výroba“, mají žalobci tento pojem za zcela obecný, vágní a bez dalšího upřesnění si pod ním nelze představit konkrétní činnost. Správní orgány obou stupňů tento pojem přejímají a samy nespecifikovaly bližší správní úvahu ohledně jeho obsahu.
- 12) Závěrečná žalobní námitka se týká chybného postupu žalovaného co do akceptace závazného stanoviska Magistrátu města Frýdku- Místku ze dne 11. 9. 2013, neboť stanovisko nebylo v novém řízení o vydání stavebního povolení přezkoumáno nadřízeným orgánem.

3. Žalovaný ve vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K první žalobní námitce namítl, že žalobci neuvádějí, jaký dopad má opakované uvedení žadatele o vydání stavebního povolení ve výrokové části rozhodnutí na jejich subjektivní práva. Stejně tak tomu je v další části žaloby, kdy žalobci napadají nedostatečný okruh účastníků stavebního řízení, ovšem nikoliv z důvodu dotčení svých vlastnických či věcných práv. Původní omezení okruhu účastníků řízení pouze na přímé sousedy bylo žalovaným shledáno nezákonným, a proto bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 9. 2. 2015 zrušeno a věc vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. V novém projednání stavební úřad kritéria ustanovení § 109 stavebního zákona přehodnotil. Vzhledem k tomu, že počet účastníků dosáhl více než stovky, dopadá na řízení právní úprava doručování a vymezení účastníků dle ust. § 144 správního řádu a § 112 odst. 2 stavebního zákona. K námitce týkající se doručování formou veřejné vyhlášky dle ust. § 144 odst. 6 správního řádu žalovaný uvedl, že bylo postupováno v souladu se zákonem, když jedinou podmínkou pro tuto formu doručování je více než 30 účastníků řízení.
4. K žalobní námitce žalobkyně a) ohledně odnětí jejího práva být účastníkem řízení a podávat námítky žalovaný uvedl, že toto tvrzení nemá oporu ve spise, neboť úkony a písemnosti byly žalobkyni doručovány veřejnou vyhláškou a všechna její procesní práva byla zachována. Žalovaný nepřihlédl k odvolacím námitkám s ohledem na zásadu koncentrace řízení, jelikož měly být uplatněny v prvoinstančním řízení.
5. Co se týče změny a rozmístění počtu kotlů a nového odborného posudku, žalovaný uvedl, že součástí stavby jsou stacionární zdroje znečištění ovzduší, a to jak uvedené v příloze 2 zákona o ochraně ovzduší, tak neuvedené v této příloze. Podle § 17 zákona o ochraně ovzduší, platného v době vydání územního rozhodnutí, byly podkladem pro vydání stanoviska a povolení orgánu ochrany přírody odborný posudek a rozptylová studie. Původně navržené kotelny pro každou halu byly nahrazeny novým konceptem a rovněž došlo k podrobnému výpočtu tepla ve fázi stavebního povolení, kdy hodnoty dosahovaly cca jedné třetiny původního návrhu. Při vydání stavebního povolení bylo nutné postupovat podle nové úpravy účinné od 1. 9. 2012, která změnila kategorizaci zdrojů a povinnosti pro provozovatele. Podkladem pro stavební povolení se stala souhlasná závazná stanoviska a stavebník k žádosti o jejich vydání neměl povinnost předložit odborný posudek.
6. Dále žalovaný uvedl, že postup stavebníka ohledně vynětí objektu vrátnice a propojovacího chodníku ze stavebního povolení byl zcela v souladu se zákonem. Tyto objekty nebyly předmětem územního rozhodnutí a stavební zákon samostatné řízení pro jednotlivé objekty nevyklučuje.
7. K námitce týkající se povolení ČOV žalovaný namítl, že žaloba se v této části nezakládá na pravdě. Stavební úřad povolil pouze část objektu SO 09 ČOV, ke které je příslušný. ČOV jako vodní dílo byla povolena samostatným stavebním povolením.
8. K zásahu do krajinného rázu a zákonnosti závazných stanovisek orgánů ochrany přírody a krajiny žalovaný uvedl, že tato byla podkladem nikoliv pro stavební, ale pro územní rozhodnutí. Pro účely stavebního řízení příslušný orgán ochrany přírody potvrdil platnost závazného stanoviska včetně stanovených podmínek a k předložené projektové dokumentaci pro stavební povolení neměl připomínky.
9. K problematice hluku a vymáhání splnění podmínek závazných stanovisek žalovaný uvedl, že ke kontrole dodržování podmínek jsou dle ust. § 4 odst. 6 stavebního zákona příslušné dotčené orgány státní správy a stavební úřad jim poskytuje pouze součinnost ke kontrole.

Pokud jde o absenci vlastního uvážení týkajícího se zvýšení hladiny hluku, žalovaný uvedl, že pro stavební úřad nebylo na místě aplikovat správní uvážení ve vztahu k otázkám příslušným pro dotčený orgán státní správy.

10. K závěrečné žalobní námitce týkající se akceptace závazného stanoviska Magistrátu města Frýdku- Místku ze dne 11. 9. 2013 žalovaný uvedl, že v předchozím odvolacím řízení bylo potvrzeno nadřízeným orgánem. Vzhledem k tomu, že úprava projektové dokumentace se tohoto závazného stanoviska obsahově nedotkla, zůstalo podkladem pro stavební povolení beze změny.
11. Osoba zúčastněná na řízení 1) se k podané žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 3. 8. 2020. Namítla, že žalobci v podané žalobě neuvedli, jak konkrétně je zasažena jejich právní sféra, a proto k jejich námitkám nemá být přihlášeno. V této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 7 As 23/2014. K jednotlivým žalobním bodům osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že první žalobní námitka nemohla způsobit nezákonnost rozhodnutí, jelikož je běžnou praxí viditelně vymezovat účastníka dle § 27 odst. 1 správního řádu z důvodu přehlednosti. Žalobní bod ohledně nedostatečného vymezení okruhu účastníků řízení se netýká postavení žalobců, jelikož ti účastníky řízení byli. K doručování veřejnou vyhláškou uvedla, že tento způsob doručování je zcela v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou, jedná se o institut nikoliv neobvyklý nebo veřejnosti neznámý. Pokud jde o namítané porušení zásady koncentrace řízení nepřihlídnutím k námitce žalobkyně a), nedošlo k němu a žalovaný se v napadeném rozhodnutí k uvedenému bodu vyjádřil. Žalobní bod napadající rozpor mezi projektovou dokumentací pro stavební a pro územní rozhodnutí rovněž považuje za bezpředmětný, když došlo pouze k tomu, že objekt SO 26 byl rozdělen na SO 26 - komunikace a chodníky a SO 27 - parkovací a manipulační plochy, přičemž komunikace veřejně přístupné byly povoleny příslušným silničním stavebním úřadem. K žalobnímu bodu ohledně posudku ve věci ochrany ovzduší a změny počtu kotlů osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že podle zákona o ochraně ovzduší nebylo zapotřebí doložení odborných posudků autorizované osoby, ani rozptylové studie. K rozporu situačních výkresů týkajících se haly D není stavebníkovi zřejmé, z čeho žalobci usuzují, když územní rozhodnutí neobsahuje žádný údaj týkající se vzdálenosti stavby D. Osoba zúčastněná na řízení 1) nesdílí názor žalobců o nenaplnění účelu stavby bez chodníku a vrátnice, když se jedná o rozhodnutí, které je v kompetenci stavebníka. Zmiňovaný chodník byl nahrazen jiným chodníkem zajišťujícím pěší propustnost průmyslové zóny. Stavebním povolením byla povolena pouze příslušná část objektu SO 09 ČOV a nebylo povinností stavebníka do předmětného stavebního řízení dokládat rozhodnutí vodoprávního úřadu. Z hlediska zásahu do krajinného rázu byl záměr komplexně posouzen v rámci řízení o umístění stavby, závazné stanovisko dotčeného orgánu tedy nemohlo být předmětem námitek či žalobních bodů ve stavebním řízení. Pokud jde o žalobní bod týkající se hlukové studie, osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví je potvrzením předchozích závazných stanovisek KHS. KHS ve sdělení ze dne 28. 3. 2018 potvrdila jejich platnost. Dále osoba zúčastněná na řízení 1) označila za lichou žalobní námitku ohledně vymahatelnosti podmínek stanovených v závazném stanovisku KHS, jelikož nebudou-li splněny podmínky, nemůže být stavba zkolaudována. Není rovněž pravdou, že průvodní technická zpráva uvádí jako účel stavby lehkou průmyslovou výrobu. K poslednímu žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že doba platnosti závazných stanovisek není omezena a nebyla nutnost potvrzovat závazné stanovisko Magistrátu města Frýdku-Místku nadřízeným orgánem.

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.)
13. Vzhledem k obsáhlosti správních spisů krajský soud uvádí ve stručnosti následující zjištění: Dne 24. 6. 2014 podala osoba zúčastněná na řízení 1) jako stavebník žádost o stavební povolení pro stavbu členěnou na 16 stavebních objektů, nazvanou „Průmyslová zóna Horní Tošanovice“ na pozemcích parc. č. 303, 313, 328, 331/8, 337, 347/14, 347/21, 347/22, 348/1, 351, 779/1, 782/3 a 784/1 v k. ú. Horní Tošanovice. Proběhnuvší stavební řízení ukončil stavební úřad vydáním rozhodnutí ze dne 9. 2. 2015, č. j. OH/01527/2014/SÚ/Fi, kterým stavbu povolil. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 7. 2016, sp. zn. ÚPS/15994/2015/Kol. Stavební úřad dne 2. 1. 2017 oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům pokračování stavebního řízení pro předmětnou stavbu, včetně informace o upravené projektové dokumentaci a zúžení žádosti. Oznámení současně obsahovalo poučení, že námitky a důkazy mohou být uplatněny ve lhůtě 10 dnů od doručení a k později uplatněným námitkám a závazným stanoviskům nebude přihlíženo. Oznámení bylo doručeno stavebníkovi a dotčeným orgánům státní správy jednotlivě a ostatním účastníkům vyvěšením na úřední desce. Námitky byly podány S. N. dne 25. 1. 2017 a následně doplněny dne 29. 1. 2017. Námitky o stejném obsahu jako paní N. podal také žalobce b) a rovněž osoba zúčastněná na řízení 3). Po doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí byli účastníci řízení dne 9. 1. 2018 opětovně vyzváni k uplatnění námitek, čehož využil žalobce b) svým podáním ze dne 31. 1. 2018. Dále byly stavebnímu úřadu doručeny obsahově shodné námitky dalších osob, které však nejsou v soudním řízení v pozici žalobců, a také osoby zúčastněné na řízení 3). Dne 27. 4. 2018 byli účastníci řízení vyzváni k vyjádření se k doplněným podkladům rozhodnutí, čehož využil žalobce b) dne 17. 5. 2018, kdy na stavebním úřadě do protokolu uvedl, že sdělení KHS jsou účelová. Následně bylo vydáno dne 29. 6. 2018 prvostupňové rozhodnutí, kterým byla stavba povolena. Rozhodnutí bylo vyvěšeno na úředních deskách obcí Hnojník, Horní Tošanovice a Dolní Tošanovice. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, a to žalobcem b) dne 16. 7. 2018 a žalobkyní a), která podala společné odvolání s Mgr. F. dne 18. 7. 2018. Dalšími odvolateli byly osoba zúčastněná na řízení 3) a S. N. O podaných odvoláních bylo následně rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
14. U ústního jednání před krajským soudem účastníci řízení i osoba zúčastněná na řízení 1) setrvali na své dosavadní argumentaci.
15. Krajský soud předně uvádí, že žaloba byla původně podána žalobci v celkovém počtu 137 osob, přičemž usnesením zdejšího soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 22 A 86/2019-140, které nabylo právní moci dne 22. 11. 2019, byla žaloba žalobců a) a b) a S. N. vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí a ve vztahu k ostatním žalobcům odmítnuta. Po nezaplacení soudního poplatku žalobkyní S. N. bylo vůči ní řízení zastaveno usnesením krajského soudu ze dne 22. 1. 2020, čj. 22 A 93/2019-60, které nabylo právní moci dne 24. 1. 2020. Žalobní body proti napadenému rozhodnutí jsou od počátku koncipovány ze strany všech 137 původních žalobců a soudu nezbyvá, než svou argumentaci směřovat vůči žalobcům a) a b) bez toho, že by konkrétní dotčení jejich vlastnických práv bylo jakkoliv specifikováno.
16. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 s. ř. s. je pro úspěch žaloby nezbytný závěr o tom, že žalobcem tvrzená pochybení správních orgánů konkrétním způsobem zasahují do jeho právní sféry. Žalobce proto může účinně namítat pouze taková

pochybení, kterými může být reálně dotčen ve svých právech. Aby přitom mohl soud posoudit, zda takové dotčení přichází v úvahu, musí být z žaloby zřejmé, jak konkrétně má být žalobcova právní sféra zasažena, a to v přímém důsledku s vytýkaným pochybením správních orgánů. Žalobce není oprávněn, aby si osvojoval námitky třetích osob týkající se porušení hmotných práv těchto osob, a to ani tehdy, jestliže osoba, jejíž hmotná práva dotčena být mohou, sama žalobu nepodala (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č. j. 5 A 98/1998-109). V této souvislosti lze poukázat také na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS, ve kterém byl mimo jiné vysloven závěr, že *[s]oudní řád správní je svojí povahou obrannou normou. Není normou kontrolní, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hranicním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.*

17. Optikou těchto judikatorních závěrů krajský soud posuzoval důvodnost žalobních bodů v nyní souzené věci, když neshledal žádný skutkový ani právní důvod se od citovaných rozhodnutí odchýlit.
18. Žalobci v bodě I. odst. 2 žaloby uvedli, že napadeným rozhodnutím bylo v důsledku jeho nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti neoprávněně zasaženo do jejich veřejných subjektivních práv. Většinu žalobních námitek soud shledal lichou již z důvodu samotné absence tvrzení jakéhokoliv konkrétního dotčení právní sféry žalobců. Předně tomu tak je u žalobních bodů 1) až 3).
19. Pokud jde o namítanou nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí v souvislosti s označením osoby zúčastněné na řízení 1) jako účastníka řízení, krajský soud toliko v obecné rovině uvádí, že nesrozumitelnost ani nepřezkoumatelnost neshledal. Ve smyslu ust. § 68 odst. 2 správního řádu mezi náležitosti rozhodnutí mimo jiné patří označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, což napadené rozhodnutí splňuje. O účastenství stavebníka, jehož žádost je předmětem správního řízení, již ze samotné logiky věci nelze pochybovat. První žalobní bod nebyl shledán důvodným.
20. Namítané vymezení okruhu účastníků řízení stavebním úřadem (žalobní bod 2) nemůže jakkoliv ohrozit či porušit subjektivní veřejná práva žalobců, kteří ani nemohou vystupovat na obranu třetích osob. Žalobci netvrdí, že by okruh účastníků stavebního řízení byl nezákonně vymezen, pokud jde o ně samotné, pouze navrhuje svůj vlastní okruh účastníků v bodě 11. žaloby. Dle žalobců byla vlastníků uvedených pozemků odepřena možnost účinně hájit svá vlastnická práva, když není jejich povinností pravidelně sledovat úřední desku. V tomto směru soud pouze obecně konstatuje, že pokud vlastníci uvedených nemovitostí měli za to, že došlo k porušení jejich vlastnických práv ve správním řízení, měli možnost podat jak námitky, tak opravné prostředky. Žalobcům a) a b) ochrana práv těchto osob nepřísluší. Tento žalobní bod byl rovněž shledán nedůvodným.
21. Ke způsobu doručování jinak než prostřednictvím veřejné vyhlášky (žalobní bod 3), soud uvádí, že správní orgány obou stupňů postupovaly zcela v souladu se zákonnou úpravou, neboť účastníky tohoto stavebního řízení byly osoby v počtu větším než je 30. Dle ust. § 144 odst. 1 správního řádu: „*nestanoví-li zvláštní zákon jinak, rozumí se řízení s velkým počtem*

účastníků řízení s více než 30 účastníky.“ Dle ust. odst. 2 téhož zákonného ustanovení : „Účastníky v řízení s velkým počtem účastníků lze o zahájení řízení uvědomit veřejnou vyhláškou. Řízení je zahájeno uplynutím lhůty stanovené ve veřejné vyhlášce; lhůta nesmí být kratší než 15 dnů ode dne vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce.“ Skutečnost, že jde pouze o fakultativní možnost doručování, nemění nic na tom, že zvolený postup byl v souladu se zákonem a běžný postup doručování by byl zcela zřejmě neekonomický a neefektivní. Ani toto žalobní tvrzení soud důvodným neshledal.

22. Další žalobní bod (4) se týkal nepřihlédnutí žalovaného k námitkám žalobkyně a) uplatněným v podání ze dne 5. 4. 2019 s odkazem na porušení zásady koncentrace řízení. Žalobci namítli, že se žalovaný měl zabývat námitkou neexistence zmocnění stavebníka, neboť bylo namítáno porušení kogentního ustanovení procesního práva. Soud z obsahu správních spisů zjistil, že označené podání žalobkyně a) představovalo vyjádření k podkladům rozhodnutí, podané však až v průběhu odvolacího řízení, přestože byla žalobkyně a) prokazatelně správním orgánem poučena o zásadě koncentrace řízení, kterou je stavební řízení ovládáno. Žalobkyně a) v označeném podání mimo jiné namítla neexistenci platného zmocnění stavebníka. Žalovaný se s obsahem vyjádření dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal na str. 51 napadeného rozhodnutí a krajský soud jeho závěry plně akceptuje jak z pohledu argumentace zásadou koncentrace řízení, tak z pohledu ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, neboť námitka týkající se zmocnění stavebníka překračuje zákonný rámec námitek, které mohla žalobkyně a) ze své pozice účastníka řízení uplatnit. Žalobní bod proto soud důvodným neshledal.
23. Žalobci dále v žalobním bodě 5) namítli rozpor mezi územním rozhodnutím a projektovou dokumentací tvořící podklad napadeného stavebního povolení, pokud jde o změnu objektové skladby povolené stavby, když původní objekt SO 26 byl rozdělen na dva stavební objekty. Z územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby vydaného dne 22. 6. 2010 soud zjistil, že stavební objekt SO 26 byl vymezen jako komunikace vozidlové, komunikace pro chodce, parkovací a manipulační plochy. V prvostupňovém rozhodnutí o povolení stavby byl stavební objekt SO 26 pouze rozdělen na nově označené objekty SO 26- komunikace a chodníky a SO 27- parkovací a manipulační plochy. Místní komunikace - větev A (původně řešena také v rozhodnutí o umístění stavby) byla povolena samostatným rozhodnutím speciálního stavebního úřadu Magistrátu města Frýdku- Místku ze dne 24. 7. 2014, č. j. MMFM- 85892/2014. V tomto postupu neshledal soud rozpor se zákonem ani s územním rozhodnutím a především neshledal žádné dotčení právní sféry žalobců, což ostatně ani nebylo v žalobě tvrzeno. Žalobní bod tak není důvodný.
24. Žalobci v žalobním bodě 6) napadli změnu počtu a rozmístění kotlen (kotlů), která nebyla v rozporu s podmínkou územního rozhodnutí podložena novým odborným posudkem. Z územního rozhodnutí soud zjistil, že podmínka č. 13 skutečně stanovila, že počet kotlen a jejich výkon bude i v dalším stupni projektové dokumentace v souladu s odborným posudkem č. E/1912/2007/01 a v případě jakékoliv změny bude doložen posudek nový za účelem posouzení imisních limitů. Krajský soud z obsahu správních spisů zjistil, že původně byly v rámci územního rozhodnutí pro vytápění a ohřev vody navrženy kotelny, a to pro každou halu jedna. Změnou projektové dokumentace ve fázi stavebního řízení a provedením podrobného výpočtu potřeby tepla byly stanoveny reálně nižší potřeby tepla a odpadla tak podmínka nutnosti zpracovat odborný znalecký posudek podle § 11 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší, ve znění účinném od 1. 9. 2012 (územní rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti předchozího znění zákona o ochraně ovzduší – pozn. soudu). Podkladem pro stavební

povolení se stalo jednak závazné stanovisko Magistrátu města Frýdku- Místku ze dne 11. 9. 2013 ohledně stacionárních zdrojů neuvedených v příloze č. 2 zákona o ochraně ovzduší, dále souhlasné závazné stanovisko krajského úřadu jako dotčeného orgánu ze dne 30. 4. 2015, a to pro stacionární zdroj - kotel o jmenovitém tepelném příkonu 500 kW, 1000 kW a kogerenční jednotku o výkonu 1053 kW. Toto stanovisko bylo přezkoumáno Ministerstvem životního prostředí, které ve sdělení ze dne 28. 1. 2019 mimo jiné uvedlo, že povinnost předložení odborného posudku se nevztahuje na spalovací stacionární zdroje označené 1. 1. až 1. 4. v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší, spalující výhradně zemní plyn o celkovém jmenovitém tepelném příkonu do 5 MW včetně. Stavebník tedy neměl povinnost k žádosti o vydání závazného stanoviska předkládat odborný posudek autorizované osoby. K obdobnému závěru dospěl přezkumný orgán také ohledně nutnosti předložení rozptylové studie. Krajský soud shrnuje, že dotčené orgány vyhodnotily, že nebylo povinností stavebníka v souvislosti se změnou zdroje vytápění předložit odborný posudek a správní orgány neměly důvod ani zákonný nástroj k jeho vyžádání. Krajský soud se v této otázce zcela ztotožnil s vypořádáním žalovaného na str. 44 napadeného rozhodnutí s tím, že stavební úřad v době vydání rozhodnutí o umístění stavby nemohl předvídat, že dojde nejen ke změně zdroje vytápění (s touto možností bylo v obecné rovině počítáno), ale především ke změně právního předpisu tak, že již nebude povinností odborné podklady orgánu ochrany ovzduší předkládat. Pro připomenutí podmínka č. 13 územního rozhodnutí měla za cíl předejít překročení emisních limitů. Pokud by k takové situaci mělo dojít, nebyla by ke stacionárním zdrojům vydána souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů. Žalobci v podané žalobě podrobné vypořádání shodné odvolací námitky žalovaným žádným nosným způsobem nerozporovali, pouze setrvali v rovině obecného nesouhlasu. Tvrzení žalobců, že stavebník změnu způsobu vytápění provedl účelově, je ničím nepodloženou spekulací. Žalobní bod není důvodný.

25. Pokud jde o další žalobní body, ani u nich krajský soud neshledal potencialitu dotčení práv žalobců. Žalobci mají za to, že dalším rozporem rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení je chybně uvedený údaj v popisu stavby v územním rozhodnutí stanovující vzdálenost haly D více než 240 m od hranice pozemku. K tomu soud toliko uvádí, že předmětem přezkumu v souzené věci není územní rozhodnutí, ale stavební povolení. Totéž platí ohledně absence zastavěnosti ploch. Tato žalobní tvrzení přesahují rámec předmětu řízení, a proto jsou zcela nepřipadná.
26. Podle žalobního bodu 7) žalovaný pochybil při přezkumu otázky, zda je zajištěn příjezd ke stavbě a včasné vybudování technického, případně jiného vybavení vyžadovaného zvláštním právním předpisem a potřebného k řádnému užívání stavby po dokončení. Žalovaný se k vrátnici a propojovacímu chodníku vyjádřil na str. 23 napadeného rozhodnutí s tím, že vrátnice byly součástí výroku zrušeného stavebního povolení, ale územním rozhodnutím umístěny nebyly. V novém stavebním řízení stavebník zúžil a upřesnil projektovou dokumentaci s tím, že jak chodník, tak vrátnice budou předmětem samostatného řízení. Odvolacím orgánem dříve vytýkané rozšíření záměru oproti územnímu rozhodnutí tím bylo napraveno. Krajský soud v postupu stavebníka a vypořádání námitky správními orgány neshledal ničeho nezákonného a zdůrazňuje, že opět absentuje jakékoliv dotčení práv žalobců, a to nejen z pohledu žalobního tvrzení, ale také z objektivních důvodů, kdy námitky se vztahují k vnitřnímu stavebnímu a funkčnímu uspořádání průmyslové zóny. Žalobní tvrzení je nedůvodné.
27. V dalším žalobním bodu (8) žalobci namítli, že stavební úřad povolil stavbu ČOV, která vyžaduje samostatné stavební povolení specializovaného vodoprávního úřadu. Krajský soud

z prvostupňového rozhodnutí (str. 3) zjistil, že součástí stavebního povolení je jen část objektu ČOV, a to domek s technickým zázemím o půdorysu 9, 9 x 10 m. V tomto případě nejde o vodní dílo ve smyslu zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, v platném znění, ale o stavbu, která podléhá pravomoci obecního stavebního úřadu. Zbývající část objektu ČOV byla povolena rozhodnutím vodoprávního úřadu Magistrátu města Frýdku- Místku ze dne 1. 12. 2014, č. j. MMFM 145270/2014. Stavebník nebyl povinen toto samostatné stavební povolení dokládat do předmětného správního spisu, jelikož nebylo podkladem pro vydání rozhodnutí v souzené věci. Tento žalobní bod tedy krajský soud neshledal taktéž důvodným.

28. Žalobci mají napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné, když dle nich nebylo prokázáno, že realizací stavby nedojde k neoprávněnému zásahu do krajinného rázu (žalobní bod 9). Žalobci v rámci tohoto žalobního tvrzení napadli zákonnost a platnost závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy k zásahu do krajinného rázu ze dne 13. 2. 2007, 19. 6. 2007 a 8. 12. 2008, která však tvořila podklady územního rozhodnutí. Krajský soud opětovně připomíná, že předmětem jeho přezkumu není již pravomocně ukončené územní řízení. Otázky ochrany území včetně ochrany krajinného rázu jsou ve smyslu ust. § 92 odst. 1 stavebního zákona předmětem územního a nikoliv stavebního řízení. Se shodnou odvolací námitkou se podrobně a přezkoumatelně vypořádal žalovaný na str. 24- 25 napadeného rozhodnutí. V rámci stavebního řízení byla vydána dvě koordinovaná stanoviska dotčených orgánů, a to dne 3. 11. 2013, ve kterém se na str. 3 uvádí: „*K dokumentaci pro územní řízení byl vysán souhlas k zásahu do krajinného rázu a zásahu do významného krajinného prvku (vodoteč). Dokumentace pro stavební povolení (objekt sadové úpravy a objekt dešťová kanalizace) podmínky obsažené ve výše uvedených souhlasech splňuje, a proto orgán ochrany přírody souhlasí s předloženou dokumentací bez připomínek, neboť nedojde k dotčení chráněných zájmů ochrany přírody a krajiny v působnosti Magistrátu města Frýdku- Místku, odboru životního prostředí a zemědělství*“. V později vydaném koordinovaném stanovisku ze dne 3. 11. 2016 je potom na str. 4 uvedeno: „*Dále bylo vydáno dílčí stanovisko v rámci koordinovaného stanoviska vydaného pod č. j. MMFM 135510/2012 ze dne 9. 1. 2013., kterým byl mimo jiné odsouhlasen projekt sadových úprav. V tomto stanovisku však bylo chybně uvedeno, že nedojde k dotčení chráněných zájmů ochrany přírody...*“, čímž došlo, podle názoru krajského soudu k upřesnění dílčího stanoviska, které ve zbytku zůstalo v platnosti. Krajský soud se neztotožnil se žalobci, že vypořádání této námítky žalovaným je nepřezkoumatelné, a proto žalobní bod shledal nedůvodným.
29. V žalobním bodě 10) žalobci vyjádřili nesouhlas s vypořádáním otázky dopadu hluku z povolované stavby, když jim není zřejmá vymahatelnost podmínek závazného stanoviska KSH ze dne 7. 12. 2018. Dále namítli nutnost provedení hlukové studie s ohledem na neaktuálnost dosavadní hlukové studie. Se zmíněným závazným stanoviskem souvisí i další žalobní námitka napadající účel předmětné stavby. Pokud jde obecně o vymahatelnost podmínek stanovených dotčenými orgány státní správy v závazných stanoviscích, řeší ji ust. § 4 odst. 6 stavebního zákona: „*stanoví-li dotčené orgány ve svém závazném stanovisku podmínky, jsou příslušné kontrolovat jejich dodržování; stavební úřad poskytne součinnost potřebnou ke kontrole těchto podmínek.*“ Kontrola plnění podmínek uložených v závazných stanoviscích tudíž není v kompetenci stavebních úřadů. Co se týče neaktuálnosti hlukové studie, žalobci nepředložili žádné podklady osvědčující jejich tvrzení, na základě kterých by bylo možné přistoupit na jejich argumentaci. Uváděné skutečnosti ohledně trvajících nárůstu dopravního zatížení shledal soud nepodloženými. K dané problematice bylo vydáno závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy KHS, které je platné. Dotčený orgán státní správy potřebu nové hlukové studie neshledal. Odkaz správních orgánů na závazné stanovisko odborného

orgánu státní správy považuje soud za zcela přiléhavý řešené otázce. K námitce účelu předmětné stavby krajský soud uvádí, že obsahem Souhrnné technické zprávy, která je součástí projektové dokumentace, má za prokázanou nepravdivost tvrzení žalobců, že jako účel stavby je uvedena pouze „lehká průmyslová výroba“. Na str. 4 tohoto dokumentu je mimo jiné uvedeno: skladovací haly, výrobní dílny s prodejní plochou a administrativou, velkoplošné sklady s prostory pro montáž, kompletaci, příjem a výdej hotových výrobků pro automobilový průmysl. Popis jednotlivých objektů, včetně jejich budoucího využití je potom uveden na str. 27- 29 Souhrnné technické zprávy. Podrobný popis jednotlivých průmyslových hal je rovněž uveden ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením žalobců, že správní orgány vágně převzaly pojem „lehká průmyslová výroba“ bez jeho další specifikace. Tento žalobní bod rovněž nebyl soudem shledán důvodným.

30. Poslední žalobní bod směřoval proti absenci přezkumu závazného stanoviska Magistrátu města Frýdku - Místku ze dne 11. 9. 2013 nadřízeným správním orgánem v novém řízení o vydání stavebního povolení. Dle žalobců se úprava projektové dokumentace dotkla okolností ve stanovisku uvedených, a proto mělo být vydáno stanovisko aktuální. Krajský soud připomíná, že platnost závazných stanovisek není časově omezena. Označené závazné stanovisko bylo přezkoumáno odborem životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jako nadřízeným orgánem státní správy postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu a jeho závazným stanoviskem ze dne 5. 8. 2015 č. j. MSK 86073/2015 bylo potvrzeno. Obě závazná stanoviska se jako součást správního spisu stavebního úřadu stala podkladem v pořadí druhého stavebního povolení vydaného v dalším řízení před správním orgánem 1. stupně po zrušujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016. Žalobci tvrdí, že změna projektové provedená v novém řízení se dotkla okolností, ohledně nichž bylo předmětné závazné stanovisko vydáno, a proto měl nadřízený orgán své závazné stanovisko aktualizovat (bod 52. žaloby). Jejich tvrzení shledal soud natolik obecným, že nemůže představovat nezbytný rámec soudního přezkumu. Žalobci nijak nekonkretizovali, na základě jakých konkrétních skutečností dospěli ke svému názoru, v čem spatřují nedostatečnost označených podkladů pro potřeby nového řízení. Žalobci svou argumentaci cílí výhradně do roviny tvrzeného vadného procesního postupu správních orgánů obou stupňů, aniž by zdůvodnili faktickou potřebu aktualizace závazného stanoviska nadřízeného orgánu. Skutečnost, že ve věci probíhalo nové řízení před stavebním úřadem, sama o sobě argumentem k takovému postupu není. K určité úpravě projektové dokumentace došlo, ale žalobci neozřejmili důvody, pro které mají za to, že dosavadní závazná stanoviska ve světle provedených úprav nemohou obstát. Závěrečný žalobní bod byl proto rovněž vyhodnocen jako nedůvodný.
31. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšný žalovaný se nároku na náhradu nákladů řízení vzdal.
33. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil anebo na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných. Podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti v posuzované věci nenastaly.

[Zadejte text.]

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. dubna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje